

Arrest

nr. 253 415 van 23 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2020 dient verzoekster op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet een aanvraag tot gezinshereniging in met haar dochter. Op 30 september 2020 neemt de verwerende partij een

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, (bijlage 20). De beslissing wordt betekend op 1 oktober 2020. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1/04/2020 werd ingediend door:

Naam: A. (...)
Voorna(a)m(en): F. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1941
Geboorteplaats: Bni Bouayach
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Spaanse dochter, de genaamde A. M. K. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attesten OCMW Antwerpen dd 12.03.2020 en 16.03.2020 voor referentiepersoon en betrokkene met verklaring dat zij een financiële steun ontvangen tot op heden.
- verklaring op eer door de referentiepersoon waar zij stelt betrokkene ten laste te nemen
- arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon dd. 27.08.2018 bij werkgever vzw Koba Zuidkant + bijhorende loonfiches voor de periode december 2019 – maart 2020
- aanslagbiljet personenbelasting aangaande de inkomsten 2018, aanslagjaar 2019 op naam van de referentiepersoon
- overlijdensakte van de echtgenoot van betrokkene (18.04.2018)
- "attestation de non propriete" N° M049535 dd. 24.02.2020 waaruit blijkt dat er geen eigendom(men) staat geregistreerd op betrokkene haar naam.
- attesten Moneygram dd. 3.11.2018, 27.11.2018, 29.12.2018, 29.11.2019, 2.01.2020 en 27.01.2020

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond.

Uit de vorige beslissing blijkt dat mevrouw in Marokko geen beroep heeft. Zoals toen aangehaald wordt niet betwist dat mevrouw heden geen beroep heeft, gezien haar leeftijd is dit normaal. Echter, het is niet omdat men te oud is om te werken dat men per definitie onvermogen is. Er werd geen enkel attest voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw in het land van herkomst onvermogen is. Het attest dd. 24.02.2020 waaruit blijkt dat mevrouw geen eigendommen heeft in Marokko dateert van na haar aankomst in België. Mevrouw is op 28.03.2019 aangekomen in België, nergens blijkt dat mevrouw het land verlaten heeft. Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat er geen recente in- en uitreisstempels te vinden zijn.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, kunnen we aannemen dat er wel degelijk geldoverschrijvingen zijn geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in haar herkomstland. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn en tonen niet aan dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. In casu werden zes documenten terzake voorgelegd. Drie

stortingen gebeurden voor de komst van betrokkene naar België; de overige drie gebeurden na aankomst in België. Alle voormelde stortingen worden niet in overweging genomen gezien betrokkene dient aan te tonen dat ze ten laste was voorafgaand aan haar komst naar België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.03.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"schending van artikel 40 bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als moeder van een Unieburger. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet legt als voorwaarde op dat verzoekster ten laste moet zijn van haar dochter. Immers, als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd: "de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn

Verwerende partij interpreteert deze voorwaarde van 'ten laste' zijn als volgt: "Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine." (zie motivering bestreden beslissing)

In casu meent verwerende partij dat "uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon."

Verwerende partij motiveert dit als volgt:

"Wat het onvermogen van betrokkene betreft; dient vastgesteld te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond. Uit de vorige beslissing blijkt dat mevrouw in Marokko geen beroep heeft. Zoals toen aangehaald wordt niet betwist dat mevrouw heden geen beroep heeft, gezien haar leeftijd is dit normaal. Echter, het is niet omdat men te oud is om te werken dat men per definitie onvermogen is. Er werd geen enkel attest voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw in het land van herkomst onvermogen is. Het attest dd. 24.02.2020 waaruit blijkt dat mevrouw geen eigendommen heeft in Marokko dateert van na haar aankomst in België. Mevrouw is op 28.03.2019 aangekomen in België, nergens blijkt dat mevrouw het land verlaten heeft. Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat er geen recente in- en uitreisstempels te vinden zijn.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, kunnen we aannemen dat er wel degelijk geldoverschrijvingen zijn geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in haar herkomstland. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn en tonen niet aan dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. In casu werden zes documenten terzake voorgelegd. Drie stortingen gebeurden voor de komst van betrokkene naar België; de overige drie gebeurden na

aankomst in België. Alle voormelde stortingen worden niet in overweging genomen gezien betrokkene dient aan te tonen dat ze ten laste was voorafgaand aan haar komst naar België."

Verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster dus omdat zij meent dat ze onvoldoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar dochter in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag.

In het onderzoek naar de vraag of verzoekster ten laste was van haar dochter, gaat verwerende partij ervanuit dat verzoekster op 28 maart 2019 in België is toegekomen en sindsdien het land niet meer heeft verlaten. Deze premisse staat centraal in de beoordeling van verwerende partij. Immers, om deze reden neemt verwerende partij de helft van de geldoverschrijvingen niet in aanmerking en om deze reden wordt ook het attest van onvermogen, afgeleverd door de bevoegde Marokkaanse autoriteiten, niet aanvaard.

Echter, in werkelijkheid is verzoekster van 15 november 2019 tot 28 februari 2020 teruggekeerd naar haar land van herkomst Marokko. Terwijl zij daar verbleef, ontving zij opnieuw geld van de referentiepersoon. Zij verkreeg ook het attest van onvermogen terwijl ze in Marokko verbleef. Op 26 februari 2020 werd haar een Schengenvisum afgeleverd en op 28 februari 2020 keerde ze in het gezelschap van haar zoon terug naar België.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, bevat haar paspoort wel degelijk in- en uitreisstempels van deze tijdelijke terugkeer. (stuk 2)

Verwerende partij heeft zich op verkeerde feiten gebaseerd. In werkelijkheid was verzoekster voorafgaand aan de aanvraag wel degelijk afhankelijk van de referentiepersoon. De referentiepersoon maakte haar geld over in de periode eind 2018- begin 2019 toen ze in Marokko verbleef. Daarna verbleef verzoekster tijdelijk in België bij de referentiepersoon en onderhield ze haar op die manier in haar levensonderhoud. Vanaf 15 november 2019 onderhield de referentiepersoon haar moeder opnieuw via geldoverschrijvingen naar Marokko. Vanaf 28 februari 2020 woonde ze opnieuw onder hetzelfde dak in België.

Verzoekster heeft bij de aanvraag een kopie van haar paspoort voorgelegd, waarop de in- en uitreisstempels duidelijk leesbaar zijn. (stuk 2 en 3) Op 15 november 2019 reisde verzoekster per vliegtuig vanuit Rotterdam en op 28 februari 2020 kwam ze per vliegtuig aan in Brussel. De voorgelegde kopie bevat ook het visum waarmee verzoekster reisde, dat werd afgeleverd op 26 februari 2020 in Rabat (Marokko).

Verwerende partij gaat er verkeerdelijk vanuit dat de voorgelegde documenten als bewijs van ten laste zijn betrekking hebben op de periode dat verzoekster reeds in België verbleef. Mocht verwerende partij de voorgelegde documenten correct en zorgvuldig hebben bekeken, dan had zij vastgesteld dat de documenten wel degelijk betrekking hebben op de financiële afhankelijkheid van verzoekster voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst.

De bestreden beslissing bevat fouten die niet overeenstemmen met de gegevens van het administratief dossier van verzoekster en de documenten die ze heeft voorgelegd bij haar verblijfsaanvraag. De motivering is feitelijk onjuist. De bestreden beslissing is daarom niet correct gemotiveerd en schendt de materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de voorgelegde documenten onzorgvuldig bekeken en heeft te snel eigen veronderstellingen gemaakt, nl. dat verzoekster het land niet meer zou hebben verlaten sinds haar aankomst in België in maart 2019. Verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid en heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, blijkt ook uit het feit dat bijvoorbeeld geen melding wordt gemaakt van het feit dat alle kinderen van verzoekster in Nederland en België wonen. Dit betekent dat er in Marokko geen gezinsleden meer wonen die haar kunnen bijstaan. Zij legde o.a. bij de aanvraag de identiteitsdocumenten en verblijfskaarten van haar kinderen in Nederland en België voor (stuk 5) en de overlijdensakte van haar echtgenoot.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook dat het feit dat verzoekster de pensioenleeftijd heeft bereikt niet per definitie wil zeggen dat ze onvermogen is. Dat klopt, maar verwerende partij moet

het wel meenemen in haar onderzoek naar het criterium van ten laste zijn. Het is op zijn minst een aanwijzing dat het aannemelijk is dat verzoekster niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien.

Verzoekster heeft stukken voorgelegd waaruit blijkt dat ze weduwe is, 79 jaar is, dat ze in Marokko geen eigendommen heeft en dat ze er geen gezinsleden heeft die haar kunnen onderhouden. Haar dochter legde dit bovendien uit in een begeleidende brief bij de aanvraag, die eveneens werd voorgelegd, (stuk 4) Het geheel van deze elementen is relevant voor het onderzoek naar de financiële afhankelijkheid van verzoekster en moet dus door verwerende partij in aanmerking worden genomen.

Of iemand ten laste is, is immers een feitenkwestie en kan op alle mogelijke manieren bewezen worden. (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C- 1/05)

Verwijzend naar deze rechtspraak van het Hof van Justitie stelt de Europese Commissie: "Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU- burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). (...) Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen." (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, 2 juli 2009, COM(2009) 313 def.,)

Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat met het geheel van feitelijke elementen met betrekking tot de financiële en sociale toestand van verzoekster rekening werd gehouden. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd en is bovendien onzorgvuldig voorbereid. Daarom is ze onwettig en moet ze vernietigd worden. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De verzoekster geeft in de uiteenzetting van het enig middel aan dat zowel de materiële als de formele motiveringsplicht is geschonden. Uit haar betoog blijkt echter dat zij betwist dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden weigeringsbeslissing is uitgegaan van de correcte feiten. Een dergelijke kritiek behelst de deugdelijkheid van de opgegeven motieven, zodat het middel enkel dient te worden onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die op de bestreden akte van toepassing zijn. In casu vergt het onderzoek aangaande het voornoemde beginsel van behoorlijk bestuur dus tevens een onderzoek van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als moeder van een Unieburger. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet legt als voorwaarde op dat verzoekster ten laste moet zijn van haar dochter. Immers, als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd: "de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn".

Om de gezinshereniging met een Unieburger toe te laten en het recht op verblijf te erkennen van de ascendent-derdelander, dient zodoende te worden aangetoond dat deze bloedverwant in opgaande lijn ten laste is van de Unieburger. Het is dan ook van groot belang dat de aanvrager alle bewijzen van het ten laste zijn voorlegt bij zijn aanvraag én dat de gemachtigde ook alle voorgelegde bewijzen in rekening neemt.

Verzoekster betoogt dat, aangaande het onderzoek naar de vraag of verzoekster ten laste was van haar dochter, de verwerende partij ervan uit gaat dat verzoekster op 28 maart 2019 in België is toegekomen en sindsdien het land niet meer heeft verlaten. Zij stelt dat deze premisse centraal staat in de beoordeling van de verwerende partij: *“om deze reden neemt verwerende partij de helft van de geldoverschrijvingen niet in aanmerking en om deze reden wordt ook het attest van onvermogen, afgeleverd door de bevoegde Marokkaanse autoriteiten, niet aanvaard”*.

De Raad wijst erop dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om een administratief dossier neer te leggen waarin met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid wordt verschaft over de stukken en de inkomsten die in het kader van de kwestieuze aanvraag werden voorgelegd (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verzoekschrift stukken voegt die haar benadering niet geheel lijken uit te sluiten, doch waarvan niet met zekerheid kan worden vastgesteld of dit ook de stukken zijn die in het kader van de aanvraag aan de verwerende partij werden voorgelegd en door haar werden beoordeeld. Derhalve blijkt dat het voor de beoordeling van het middel noodzakelijk is inzage te hebben in het administratief dossier.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 24 november 2020 een dossier heeft neergelegd. Het neergelegde dossier bevat echter geen enkel stuk met betrekking tot de aanvraag van 1 april 2020 noch de bijlage 19ter. Het “administratief dossier” bestaat hoofdzakelijk uit stukken van 2012 en ouder. De Raad kan derhalve niet nagaan of de verwerende partij bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Derhalve heeft de verwerende partij de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk gemaakt (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). De verwerende partij heeft ook nagelaten een nota neer te leggen. De nietigverklaring van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC